

Bayer Zsolt: Ezek ?rültek vagy gazemberek?

2019 július 27. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Bravó Zsolt! Ez igen!

Ahogy az el?re jelzett jégkorszak sem köszöntött be, úgy a jöv?ben megsülni sem fogunk.

Ami a címet illeti, azt hiszem, mindkett?. Lássuk, mir?l van szó!

A HVG (na, ugye!) interjút közöl egy bizonyos Jorgen Randersszel, aki történetesen a klímastratégia professzora.

Itt mindjárt álljunk is meg egy pillanatra, ízlelgessük ezt a titulust, ezt a tudományt: „a klímastratégia professzora”. Kimondhatjuk, manapság nincs ennél men?bb tudományág, nincs ennél jobban hasznosítható professzorság, ugyanis aki manapság erre adja a fejét, az nem csupán egy tudós – már ha az egyáltalán –, hanem napjaink legfontosabb, legfelkapottabb politikai divatjának kétségbevonhatatlan és megkérd?jelezhetetlen aktora. Ma ugyanis minden elmeháborodott társadalommérnök, minden küldetésstudatos, önjelölt próféta, minden haladásmániás egyszersmind klímaszakért? is. Aki manapság egy kicsit is ad magára ezekben a körökben, az naponta minimum háromszor mond valami rettenetesen riasztót és sokkolót arról, hogy legkés?bb ötven év múlva vége az emberiségnek, ugyanis meg fogunk sülni.

Persze mindjárt felmerül a kérdés, mi van, ha mégis nekik van igazuk? Kétségtelen tény, még ez is lehetséges. Csak egy gondolkodó emberben némi kétséget ébreszt az a tény, hogy ötven évvel ezel?tt már láttuk ugyanezt, csak ellenkez? el?jellel, továbbá az, hogy állandóan kilóg a politika patás ördög lába ebb?l az irányított, jól jövedelmez? rettegésb?l.

Minderr?l érdemes elolvasni Táborszki Bálint kiváló írását, címe: A klímakutatók jövődölései 1970-től napjainkig (Libertarianizmus.hu., május 10.)

Lássuk ebb?l az írásból el?ször a tudományos módszer?l, módszertanról szóló részt:

„Itt a hipotézisalkotás és az el?rejelzés kérdésével fogunk foglalkozni. Amikor egy kutató megalkot egy hipotézist, a logikai következtetés módszerével felvázolja azokat a jelenségeket, amelyeknek szükségszer?en következniük kell a hipotézisb?l. A történelemtudomány egyik leghíresebb példája erre az eljárásra Einstein relativitáselméletével kapcsolatos. Az általános relativitáselmélet alapjai cím? tanulmányában Einstein megfogalmazott három el?rejelzést, amelyek, amennyiben igaznak bizonyulnak, empirikus bizonyítékot szolgáltatnak az általános relativitás hipotézisére. A három predikció közül a legfontosabb a Nap úgynevezett gravitációs lencsehatását írta le: a Nap felületét súroló fénysugárnak a newtoni gravitációra alapuló számítások kétszeresével, azaz körívszögenként 1,75 másodperccel kell elhajolnia. Arthur Eddington és csapata 1919. május 29-én fényképeket készített egy teljes napfogyatkozásról, és a felvételek meger?sítették az einsteini el?rejelzést, a tudományos világ és a nyilvánosság pedig akkor, és csak akkor üdvözölte világgraszoló lelkesedéssel bizonyított igazságként Einstein relativitáselméletét.

Most, pontban húsz nappal Eddington expedíciójának századik évfordulója el?tt, valami egészen más kép tárul elénk a nyilvánosság és a tudományos kutatás kapcsolatáról. Míg az emberek száz évvel ezel?tt megértették, hogy egy tudományos hipotézis – legyen annak bel? logikája bármennyire ellentmondásmentes – nem egyenl? az igazsággal, manapság azt látjuk, hogy a sajtó és a nyilvánosság megdöbben? része hajthatatlan igazságként kezeli magát a predikciót, és tudománytagadónak bélyegzi azokat, akik kételkednek.

Hogy ennek pontosan mi az oka, az megválaszolatlan kérdés marad; az én legrosszabb félelmeim azt mondják, hogy az ok a nyugati világ általános intelligenciaszintjének csökkenésében keresend?. Mindenesetre amikor a környezetr?l esik szó, a nyomát sem leljük az empirikusan bizonyított hipotézis és a hipotézisb?l következ? el?rejelzések közötti megkülönböztetés megértésének. Ha követjük a híreket, azt látjuk, hogy a tudósok, a különböz? szervezetek, az újságírók, a publicisták, a véleményformálók és a politikusok jóslatokról beszélnek, és azok alapján sürgetik társadalmunk és gazdaságunk legradikálisabb átalakítását a mindenható állam irányítása alatt.”

Nos, ebben a mai, klímakatasztrófáról szóló média?rjögésben és politikusi „hozzáértésben” felettébb nehéz lenne cáfolni fenti sorok igazságát. De a java még csak ezután következik, vagyis összefoglalása mindannak, ami ötven évvel ezel?tt zajlott. Íme:

„Paul R. Ehrlich, a népességtanulmányok professzora a Stanford Egyetem biológiai tantervét azokkal a sorokkal kezdte 1968-as *The Population Bomb* (A népességbomba) cím? kötetét: »A harc az egész emberiség etetéséért immár a végéhez ért. Az 1970-es években százmilliók fognak éhen halni, akármilyen vészhelyzetprogramba

kezdünk bele. Ezen a ponton semmi sem tudja megállítani a világszint? elhalálozási ráta jelent?s növekedését. «”

Kicsit kés?bb, egy esszéjében így érvelt a szerz?:

„Már megszületett a legtöbb ember, aki meg fog halni az emberi történelem leghatalmasabb kataklizmájában” és „valamikor a következ? 15 évben el fog jönni a vég. És »a vég« alatt azt értem, hogy a bolygó teljesen képtelenné válik az emberiség eltartására.” Egy kritikára válaszként Ehrlich azt írta, „ha szerencsejátékos volnék, még pénzt is tennék arra, hogy Anglia nem fog többé létezni 2000-ben”.

Táborszki ezt f?zi a fentiekhez: „Ehrlich forgatókönyvei megdöbbsent? mértékben kudarcot vallottak. Több mint négy milliárd ember született a könyv publikálása óta, az éhínség helyett pedig ötszáz kalóriával növekedett az egy f?re jutó tápanyag napi mennyisége 1966 és napjaink között a HumanProgress.org által összegy?jtött adatok szerint.”

Minderre még visszatérünk a HVG legújabb üdvöskéje, a norvég „professor” kapcsán, de el?bb nézzük tovább az ötven évvel ezel?tti jóslatokat (bocsánat: tudományos publikációkat):

„1970-ben, az évben, amikor el?ször ünnepelte a zöldmozgalom a Föld napját, George Wald, a Harvard Egyetem biológusa kijelentette, »a civilizáció véget fog érni 15 vagy 30 éven belül, hacsak nem teszünk azonnali lépéseket az emberiség el?t álló problémákkal szemben«. Ugyanebben az évben írta Peter Gunter, az észak-texasi egyetem professzora: »A demográfusok szinte teljesen egyetértenek a következ? zord forgatókönyvvel: 1975-ben széles kör? éhínség veszi kezdetét Indiában; ezek 1990-re le fognak sújtani India, Pakisztán, Kína és a Közel-Kelet, Afrika teljes területére. 2000-re vagy talán hamarabb éhínség fogja sújtani Dél- és Közép-Amerikát, [és 2000-re] az egész világ, Nyugat-Európa, Észak-Amerika és Ausztrália kivételével éhínségt?l fog szenvedni.«”

Mindezek fényében teljesen érthetetlen, hogy még mindig élünk. De nézzük tovább!

„1970 januárjában a Life magazin beszámolt arról, hogy »a tudósoknak szilárd tapasztalati és elméleti bizonyítékuk van a következ? el?rejelzések alátámasztására: a városlakóknak egy évtizeden belül gázmaszkokat kell hordaniuk, hogy túléljék a légszennyezettséget [...] a légszennyezettség 1985-re a felére fogja csökkenteni a napfény mennyiségét, ami eléri a Földet.«”

Gondolná az ember, ezek után nem jöhet más, mint hogy már ötven évvel ezel?tt megjósolták a globális felmelegedést és az ebb?l következ? világvégét. A helyzet ennél lényegesen bonyolultabb, figyeljenek csak: „Az 1970-es éveket áthatotta a globális leh?lést?l való félelem az azel?tti évtizedek h?mérsékleti trendjeire alapozva. Így az ökológus Kenneth E. F. Watt egy beszédében azt mondta: »A világ immár 20 éve meredeken hidegedik. Ha ez a trend tovább folytatódik, a világ 1990-re az átlagh?mérséklethez képest 4 fokkal, de 2000-re 11 fokkal hidegebb lesz.« És dr. Carl Christian Wallén, a World Meteorological Organization (Meteorológiai Világszervezet) tudományos és technikai osztályának vezetője azt nyilatkozta: »az 1940 óta lezajlott leh?lés elég jelent?s és konzisztens volt ahhoz, hogy nem fog egyhamar a visszájára fordulni.«

Az 1970. április 16-i számában a Boston Globe cikke hirdeti: »A tudósok új jégkorszakot jósolnak a 21. századra«, és idézi James P. Lodge Jr.-t, a Nemzeti Légkörkutató Központ tudósát, aki szerint »amennyiben növekedik az elektromos áramgenerálás jelenlegi rátája [...] a kontinentális Egyesült Államok összes folyója és patakja ki fog száradni«. És egyazon évben egy demokrata szenátor, Gaylord Nelson azt írta a Look magazin egy cikkében, »Dr. S. Dillon Ripley, a Smithsonian Intézet munkatársa úgy gondolja, hogy 25 éven belül az összes él? állatfaj 75-80 százaléka ki fog halni«.

Egy 1971-es esszében dr. John P. Holdren, Barack Obama kés?bbi tudományos tanácsadója és az imént említett Paul Ehrlich egy Overpopulation and the Potential for Ecocide cím? esszéjében úgyszintén az eljövend? jégkorszakról beszélt. A városi és a mez?gazdasági légszennyezés, az ember által termelt kondenzációs magok, az urbanizáció, az erd?k kivágása és a sivatagok növekedése következtében – ami »felel?s a felszíni h?mérséklet 0,2 °C-os leh?léséért az elmúlt negyed évszázadban« – egy új jégkorszak veheti kezdetét, aminek »a mez?gazdaságra és az emberi populáció ellátására gyakorolt hatását aligha kell részletezni«. Azonban ennél is drámaibb következmények történhetnek: például »az antarktisi jégtakaró hirtelen összeroskadása a megnövekedett tömeg hatására olyan szök?árat idézhet el?, aminek a mérete semmihez sem fogható az emberi történelemben.«” (...)

Mindezek után persze megszületett akkor is a kötelez? nyílt levél, egyenesen az Egyesült Államok elnökének: „1972. december 3-án a Brown Egyetem geológiai tudományok tanszékének vezetője, R. K. Matthews és a Csehszlovák Tudományos Akadémia munkatársa, George J. Kukla levelet írt Nixon elnöknek, a közelg? jégkorszak veszélyeire figyelmeztetve ?t. »Kötelesek érezzük magunkat tájékoztatni Önt a közelmúltban tartott tudományos

konferencia eredményeir?l«, írták. »A konferencia az éghajlat múltbeli és jöv?beli változásai körül forgott, és 42 vezető amerikai és európai kutató vett benne részt. A találkozó fő konklúziója, hogy az éghajlat globális rosszabbodása, sokkal hatalmasabb mértékben, mint bármi, amit a civilizált emberiség eddig megtapasztalt, egy igen valós eshet?ség, és talán egyhamar be fog köszönteni.« És nem maradhatott el a levél végéb?l az el?z? bejegyzéseinkben taglalt tézisünk »füstölg? puskacsöve«: »A világ vezetőinek hatékony segítségével hatásosan megszervezhet? lehet a kutatás, és talán találhatunk megoldást erre a vészre. Reméljük, hogy a kormánya dönt? lépéseket fog tenni ebben az irányban, ahogyan azt a múlt komoly nemzetközi problémái esetén is tette.«”

Tényleg elmondhatjuk, hogy ötven évvel ezel?tt már csak egy svéd tinilány hiányzott a teljes sikerhez, no és persze az sem elhanyagolható, hogy akkoriban a megfagyástól kellett rettegniük, nagyjából ugyanazon okokból kifolyólag, mint ma. A legnagyobb különbség, hogy az eljövend? özönvizet nem a sarki jégtakarók elolvadásából, hanem túlzott mérték? megvastagodásából vezették le.

Táborszki pedig felhívja figyelmünket a legfontosabb következményekre:

„A közleg? jégkorszaktól való félelem meghozta azt az eredményt, amire a kutatók vágytak és mind a mai napig vágnak: pénz, presztízs, állami kvártély. 1974. augusztus 1-jén a Fehér Ház felkérte a Kereskedelmi Minisztériumot egy klímaváltozásügyi albizottság megalakítására, négy év múlva pedig meghozták a National climate program (nemzeti klímaprogram) törvényt, szaporítva az állami támogatást és tudományos szervezetet.”

És a tudomány nem állt le, s?t, rákapcsolt:

„Egy 1974. júniusi cikkben a Time Magazine azt írta: »Amikor a meteorológusok megméri az átlagh?mérsékletet a bolygó minden táján, azt találják, hogy az atmoszféra fokozatosan leh?lt az elmúlt három évtizedben. A trend semmi jelét nem mutatja a visszafordulásnak. Bármi is legyen a leh?lés oka, rettent? komoly vagy egyenesen katasztrofális hatással járhat. A tudósok úgy vélik, hogy a Földet elér? napfény csupán egyszázalékos csökkenése is kikötheti az éghajlati egyensúlyt, és annyira leh?theti a bolygót, hogy elindíthatja azt egy újabb jégkorszak útján.« (A napfénycsökkenés ezt követ?en jóval meghaladta az egy százalékot.) Egy hónappal kés?bb, július 31-én a Pampa Daily News napilap beszámol arról, hogy »Reid Bryson és más klimatológusok immár egészen biztosak abban, hogy az 1930 és 1960 között megtapasztalt éghajlat egy 1000 éves ciklus csúcsa volt. A világ nem fog még egy ilyen jó klímát élvezni a következő 100 éven belül.«

1978. január 5-én a New York Times egyik cikke kijelentette, hogy »egy nemzetközi szakért?csoport szerint nem t?nik úgy, hogy véget fog érni a harmincéves leh?lés az északi félgömbön«.

1978. március 9-én a The Sunday Dispatch arról számolt be, hogy »egy új jégkorszak sújthat le a leh?l? Földre.« Ahogyan a cikk írja: »Három téllal ezel?tt havazott Miamiában. Két téllal ezel?tt halálos hidegrekordokat éltek át a Mississippi medence Nagy Tavai. Az el?z? télen a súlyos fagyok mellett ?rületes, 140 mérföld/órás szelek sújtották New Englandet; ezek a szelek 38 halottal jártak Nyugat-Európában. Ezen a télen a nyugati partra került a sor, hogy szenvedjen. Valami furcsa dolog történik az éghajlattal a világ minden táján. Fagy és szárazság jelenik meg nem csupán itthon, hanem Európában, Afrikában, Ázsiában, Új-Zélandon és Dél-Amerikában. Még az egyenlít? környékén, a szubtrópusi Brazíliában, ahova sosem teszi be a lábát a tél, a hó és a fagy ismételtlen pusztítást mért a kávéültetvényekre és az egekbe emelte a kávébab árát.«”

Aztán egy rövid ideig a slágerlistára felkerült egy új dal, a savas es?. Err?l ezt olvashatjuk Táborszkinál:

„A 1980-as években szárnyra kapott egy rövid élet? katasztrófaelmélet a savas es?k terjedésér?l. Az újságíró Matt Ridley becsülend? ?szinteséggel beszél a blogján arról, amikor ? maga is elhitte a savas es?k narratíváját. A globális felmelegedés apropóján írja: »Egyszer már bejártuk ezt az utat. 1984-ben a savas es?zész?l szólt a környezeti ríogatás. Mint a The Economist tudományos újságírója, azt írtam: Az erd?k katasztrofális arányban kezdenek pusztulni. Vitathatatlan, hogy immár az erd?k 34 százaléka veszélyeztetett. A szakért?k azt mondták nekem, hogy a teljes német t?level? növényzet el fog t?nni 1990-re, és a német Belügyminisztérium azt jósolta, hogy 2002-re minden erd? el fog t?nni. Francokat. A savas es? (bár egy valós jelenség) nem ölte meg az erd?ket. Még csak meg sem károsította ?ket. A tudósok id?vel elismerték, hogy az erd?k kimagasló állapotban voltak Németországban, Skandináviában és Észak-Amerikában az 1980-as és 1990-es években, a savas es?k ellenére. Hiszékeny idióta voltam, amiért nem vontam kérd?re azt, amivel azok etettek, akiknek önös érdekük a ríogatás.«”

(Folytatjuk)

Bayer Zsolt - www.magyar nemzet.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló